

Sygn. akt IV P 587/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Król – Szymielewicz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2020 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) ((...)) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

o wynagrodzenie

I. zasądza na rzecz powoda A. P. od strony pozwanej (...) ((...)) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 8,80 zł (osiem złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza na rzecz strony pozwanej od powoda kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa;

V. nadaje wyrokowi w punkcie I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 grudnia 2018 r. (data stempla pocztowego na kopercie k.23) powód A. P. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) ((...)) Sp. z o.o. z siedzibą w K.:

1. kwoty 9 964,82 zł netto zdaniem powoda bezprawnie potrąconej przez stronę pozwaną z jego wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 maja 2018r. do dnia zapłaty;

2. sumy odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł netto, liczonych od dnia 1 maja 2018r. do dnia 15 maja 2018r.,

a także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu roszczeń pozwu powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 kwietnia 2016r. na stanowisku architekta inżynierii oprogramowania. W ostatnim okresie wynagrodzenie powoda wynosiło 19 250 zł brutto. W dniu 20 marca 2018r. strony rozwiązały łączącą je umowę o pracę za porozumieniem stron. Po podpisaniu porozumienia powodowi dano czas 10 minut na spakowanie swoich rzeczy i opuszczenie biura. W tym samym dniu powodowi zablokowano dostęp do wszystkich systemów. Ostatnim miesiącem

pracy powoda był kwiecień 2018r. Powód otrzymał za ten miesiąc wynagrodzenie w wysokości 6 904,28 zł, a powinien był otrzymać sumę 19.929,65 zł, co wskazał sam pracodawca, uwzględniając ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy powoda. Nadto w dniu 16 maja 2018r. strona pozwana wypłaciła na rzecz powoda dodatkową kwotę 3 060,55 zł. Tym samym do zapłaty na rzecz powoda tytułem zaległego wynagrodzenia pozostaje dochodzona pozwem kwota 9.964,82 zł, gdyż: $19.929,65 \text{ zł} - 6 904,28 \text{ zł} - 3 060,55 \text{ zł} = 9.964,82 \text{ zł}$.

Pomimo wezwania do zapłaty, strona pozwana nie uregulowała pozostałej części wynagrodzenia powoda za kwiecień 2018r.

Powód domaga się także zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w uiszczeniu na jego rzecz kwoty 3.060,55 zł, która powinna być wypłacona do ostatniego dnia kwietnia 2018r., a została mu wypłacona dopiero w dniu 16.05.2018r. Zgodnie bowiem z umową o pracę łączącą strony, wynagrodzenie miało być wypłacane powodowi do ostatniego dnia bieżącego miesiąca kalendarzowego.

W dalszej kolejności powód wskazał, iż strona pozwana uznała, że potrącone przez nią kwoty z wynagrodzenia powoda wynikają z braku wypełnienia przez powoda raportów podróży służbowych. Powód odbywał zagraniczne podróże służbowe, a ich warunki zostały ustalone pomiędzy stronami. Powód korzystał z firmowej karty kredytowej, którą opłacał służbowe podróże, noclegi i wyżywienie. Powód miał również prawo do wydatków związanych ze spotkaniami z klientami. Strona pozwana nigdy nie kwestionowała zakupów opłaconych przez powoda kartą służbową. Wydatki podczas wcześniejszych podróży służbowych były tożsame z wydatkami, które zostały odliczone przez pozwanego od wynagrodzenia należnego powodowi za kwiecień 2018r. Dlatego w ocenie powoda brak jest usprawiedliwienia dla stanowiska pozwanej spółki, która nie wypłaciła powodowi pełnej kwoty wynagrodzenia za kwiecień 2018r., powołując się na brak rozliczenia z wydatków służbowych.

W odpowiedzi na pozew (k.36-41) strona pozwana (...) ((...)) Sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana wskazała, iż spór między stronami dotyczy faktu potrącenia z ostatniego wynagrodzenia powoda sumy należnej pracodawcy ze względu na nierozliczone przez powoda podróże służbowe lub też dla których kwota otrzymanej zaliczki przewyższała kwotę wynikającą z rozliczenia, a w konsekwencji nie wypłacenia powodowi wynagrodzenia w całości. Kwota do wypłaty za ostatni miesiąc pracy powoda wynosiła 19 929,65 zł netto. Z tej kwoty powodowi wypłacono tylko część tj. 6 904,28 zł. Pomniejszenie wynikało z potrącenia z wynagrodzenia powoda należności, które stanowiły właśnie nierozliczone przez powoda zaliczki na podróże służbowe lub też dla których kwota otrzymanej zaliczki przewyższała kwotę wynikającą z rozliczenia. W dniu 15 maja 2018r. strona pozwana dopłaciła powodowi kwotę 3 060,55 zł, gdyż dostrzegła, że kwota potrącona za kwiecień 2018r. była za duża, bowiem przekroczyła dopuszczalny próg 50% należności do wypłaty.

Strona pozwana wyjaśniła, iż potrącone kwoty stanowiły należności zaliczek wypłaconych przez pozwaną na podróże służbowe, których wydatkowania powód nie udokumentował w należyty sposób i w przewidzianym trybie. Taką możliwość przewidywał art. 87 par. 1 pkt 3 k.p. Powód w żaden sposób nie udowodnił kosztów podróży, a termin 14 dni wynikający z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, jest terminem ostatecznym dla rozliczania wydatków związanych z podróżami służbowymi. Niedotrzymanie przez pracownika tego terminu stanowi naruszenie obowiązku przez pracownika, co może być podstawą nałożenia na niego kary porządkowej, czego jednak strona pozwana nie uczyniła. Strona pozwana zarzuciła także, że rozliczanie podróży służbowych było wielokrotnie kwestionowane przez pozwanego pracodawcę i powód był wzywany do dokonania rozliczeń. Powód był także informowany, iż nie może używać karty kredytowej na pokrycie kosztów własnego wyżywienia, skoro otrzymał na ten cel zaliczkę. Powód miał już dokonywane wcześniej potrącenia z wynagrodzenia z powodu nieprawidłowego rozliczenia się z otrzymanych zaliczek np. z wynagrodzenia za kwiecień 2017r.

Zasady rozliczania podróży służbowych był opisane na stronie internetowej strony pozwanej, do których dostęp ma każdy pracownik. Strona pozwana wskazała, iż pracownik każdorazowo przed podróżą służbową wnioskuje o zaliczkę na pokrycie kosztów podróży. Po powrocie z podróży służbowej jest zobowiązany do jej rozliczenia elektronicznie w wewnętrznym systemie pozwanego poprzez dodanie wszelkich potwierdzeń wydatków (m. in. biletów lotniczych, faktur za hotele). Po dokonaniu rozliczenia i sprawdzenia przez księgowość oraz zaakceptowaniu przez managera, ewentualna różnica pomiędzy otrzymaną zaliczką a kwotą wynikającą z rozliczenia jest dopłacana bądź potrącana z wynagrodzenia pracownika. Powód otrzymał zaliczkę na pełną dietę, ale równocześnie w trakcie podróży pokrywał swoje koszty wyżywienia płatnościami firmową kartą kredytową, co spowodowało konieczność potrącenia zaliczki z wynagrodzenia powoda za kwiecień 2018r.

Strona pozwana dodała także, że przeprowadzona u niej kontrola Państwowej Inspekcji Pracy nie wskazała na nieprawidłowość dokonania potrącenia z wynagrodzenia powoda. Wskazano jedynie, iż nie powinno się tych potrąceń dokonywać ponad dopuszczalny prawnie limit – tj. ponad połowę miesięcznego wynagrodzenia. Strona pozwana dopłaciła jednak powodowi tą różnicę tj. 3 060,55 zł, wyrównując w ten sposób do 50% należne powodowi wynagrodzenie za kwiecień 2018r.

Z powyższych przyczyn pozwany pracodawca wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego.

W wykonaniu zobowiązania Sądu, strona pozwana pismem z dnia 19.07.2019r. (k.99) wskazała, iż suma skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł, liczonych od dnia 1 maja 2018r. do dnia 15 maja 2018r., wynosi 8,80 zł.

Pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 06.11.2019r. (k.111) oświadczył, że nie kwestionuje w/w wyliczenia przez stronę pozwaną odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł na sumę 8,80 zł.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego zajmuje się m. in. działalnością wydawniczą w zakresie oprogramowania, związaną z oprogramowaniem, z doradztwem w zakresie informatyki, zarządzaniem urządzeniami informatycznymi, pozostałą działalnością usługową w zakresie technologii informatycznych i komputerowych.

Dowód: - odpis z KRS strony pozwanej, k. 8-13.

Powód A. P. (obywatel Federacji Rosyjskiej) był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w okresie od dnia 1 kwietnia 2016r. do dnia 30 kwietnia 2018r. na stanowisku architekta inżynierii oprogramowania.

Miejsce pracy powoda zostało określone w umowie o pracę jako W. oraz/lub w siedzibie klienta pracodawcy na terenie W. oraz w innych miejscach, do których zostanie ewentualnie oddelegowany.

Wynagrodzenie zasadnicze powoda zostało ustalone w umowie o pracę na kwotę 16 000 zł brutto miesięcznie. Porozumieniem zmieniającym umowę o pracę z dnia 31 marca 2017r. ustalono, iż miesięczne wynagrodzenie powoda będzie wynosiło 17 000 zł brutto.

Kolejnym porozumieniem zmieniającym umowę o pracę, z dnia 1 września 2017r. ustalono miesięczne wynagrodzenie powoda za pracę na poziomie 19 250 zł brutto.

W dniu 20 marca 2018r. strony podpisały porozumienie o rozwiązaniu łączącej je umowę o pracę ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2018r., z inicjatywy pracodawcy. Powód bowiem, bez wiedzy i zgody pracodawcy, nagrywał w biurze pracodawcy prywatne filmy, które następnie zamieszczał w internecie na kanale Y.. Za to zachowanie powód w dniu 28.02.2018r. został ukarany karą porządkową nagany.

Powód od dnia 21 marca 2018r. korzystał z urlopu wypoczynkowego, a następnie do końca zatrudnienia, czyli do dnia 30 kwietnia 2018r. był zwolniony z obowiązku świadczenia pracy.

Dowód: - akta osobowe powoda, a nadto: umowa o pracę z dn. 01.03.2016r., k. 14-21;

- porozumienie zmieniające umowę o pracę z dn. 31.03.2017r., k. 22;

- porozumienie zmieniające umowę o pracę z dn. 01.09.2017r., k. 23;

- rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dn. 20.03.2018r., k. 25

- zeznania świadka P. G., k. 112.

Powód z racji zajmowanego stanowiska bardzo często przebywał w zagranicznych podróżach służbowych.

Strona pozwana, na wniosek powoda, wypłacała każdorazowo powodowi zaliczki na podróże służbowe. Zaliczki gotówkowe były wypłacane powodowi na poczet diet dziennych i ewentualnych wydatków związanych z wiza.

Aby uzyskać taką zaliczkę powód we wniosku o podróż służbową składał wniosek o wypłatę zaliczki. Po akceptacji takiego wniosku przez stronę pozwaną, zaliczka była mu wypłacana.

Ponadto powód był w posiadaniu służbowej (firmowej) karty kredytowej, której mógł używać w celu opłacania wszelkich innych, poza prywatnym wyżywieniem, wydatków, tj.: kosztów podróży, dojazdów, noclegów (hotele), a także w celu opłacania kolacji „firmowych” z klientami strony pozwanej.

Zaliczki wypłacane powodowi na poczet diet powód powinien był przeznaczać na swoje własne wyżywienie. Powód jednak, pomimo otrzymywania diet w zaliczkach, opłacał swoje prywatne posiłki za pomocą firmowej karty kredytowej; czyli jednocześnie na wyżywienie otrzymywał od pracodawcy diety i płacił za nie firmową kartą kredytową ze środków pieniężnych pracodawcy.

Zgodnie z obowiązującą u strony pozwanej pisemną polityką rozliczania podróży służbowych, pracownik ma 30 dni od dnia zakończenia podróży służbowej na rozliczenie zaliczek. Pracownik musi przedłożyć pracodawcy faktury, rachunki za środki transportu, noclegi oraz rozliczenie diety. Diety są rozliczane na podstawie arkusza w E., w którym pracownik wpisuje dzień i godzinę rozpoczęcia i zakończenia delegacji.

Na stronie internetowej pozwanej spółki znajduje się dokument stanowiący politykę w zakresie rozliczania podróży służbowych – „Polityka w zakresie podróży służbowych. Instrukcja użytkownika dotycząca raportowania podróży służbowych w systemach wewnętrznych”, który jest dostępny dla wszystkich pracowników.

W aktach osobowych powoda znajduje się jego pisemne oświadczenie, że zapoznał się z obowiązującymi u strony pozwanej regulaminami.

Ponadto powód przed podjęciem zatrudnienia u strony pozwanej został pouczony o zasadach rozliczania podróży służbowych.

Pracownicy przed podróżą służbową byli zobowiązani do:

- zapoznania się z globalną polityką podróży i wydatków oraz polityką podróży w Polsce;
- utworzenia wniosku o podróż w C. i uzyskania jego aprobaty;
- zarezerwowania swojej podróży w C., jeśli visa assistance nie jest wymagana;
- złożenia wniosku o zaliczkę gotówkową na dietyienne.

Po powrocie z podróży służbowej pracownik był zobowiązany do utworzenia raportu wydatków i dodania wszystkich kosztów związanych z podróżą służbową. Po wypełnieniu pliku E. oraz raportu wydatków, pracownik powinien wydrukować plik E., podpisać i wysłać go stronie pozwanej (do księgowości) wraz z oryginałami wszystkich wydatków.

Dowód: - travel policy (polityka rozliczania podróży służbowych) wraz z tłumaczeniem, k. 51, 70-73;

- zeznania świadka P. G., k. 111v-112;

- zeznania świadka S. W., k. 112v.

Powód znał powyższe zasady rozliczania podróży służbowych obowiązujące u strony pozwanej, gdyż prawidłowo rozliczył swoje podróże służbowe w dniach: 17-25.09.2016r. delegacja do USA, od 6 do 10.02.2017r. do Białorusi, od 12 do 13.02.2017r. i od 17 do 18.02.2017r. delegacje krajowe, od 13 do 17.02.2017r. do Białorusi.

Poza tym powód w czasie zatrudnienia był wielokrotnie wzywany przez stronę pozwaną do rozliczenia zaległych podróży służbowych.

Główny księgowy strony pozwanej S. W. średnio raz w miesiącu przypominał powodowi o konieczności rozliczania zaliczek udzielonych powodowi na poczet diet, bądź za pomocą e-maila bądź poprzez konferencję przeprowadzaną na programie S.'a.

Strona pozwana zgłaszała także zastrzeżenia co do sposobu rozliczania podróży służbowych przez powoda, w tym m.in. księgowy S. W. zwracał powodowi uwagę, aby nie używał on firmowej karty kredytowej do pokrycia prywatnych kosztów wyżywienia, gdyż na to otrzymywał zaliczkę na poczet diet. Księgowy wyjaśniał powodowi: „Zwracam uwagę, że nie powinieneś używać karty (...) do prywatnych posiłków podczas podróży służbowych. (...) posiłki pokrywane są z diet dziennych”.

Powód jednak notorycznie nie stosował się do tego polecenia i wnioskował o wypłatę zaliczek na poczet diet, a następnie płacił za własne wyżywienie firmową kartą kredytową, a nie pieniędzmi pochodzącymi z zaliczek.

Dowód: - korespondencja e-mail wraz z tłumaczeniem, k. 44-50, 74-81;

- zestawienie operacji powoda dokonanych firmową kartą kredytową – dokumenty w żółtej teczce;

- zeznania świadka P. G., k. 111v;

- zeznania świadka S. W., k. 112v;

- przesłuchanie powoda, k. 113.

Oprócz powyżej opisanych, prawidłowo przez powoda rozliczonych 5 podróży służbowych, które odbył on w okresie od 17.09.2016r. do 18.02.2017r., powód w okresie od 5 kwietnia 2017r. do 12 lutego 2018r. odbył następujące podróże służbowe:

- w dniach 05.04.2017r. do 14.04.2017r. do USA. Powód otrzymał zaliczkę na poczet diet w wysokości 2 142,82 zł,

- w dniach 21.05.2017r. do 26.05.2017r. do USA. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 1 403,75 zł,

- w dniach 01.06.2017r. do 07.06.2017r. do USA. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 1 542 zł,

- w dniach 21.07.2017r. do 05.08.2017r. do USA. Powód otrzymał zaliczki w wysokości: 3 293 zł, 3 293 zł, 1 820 zł,

- w dniach 10.10.2017r. do 21.10.2017r. do Niemiec. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 1 464,78 zł,

- w dniach 26.10.2017r. do 29.10.2017r. do Niemiec. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 832,18 zł,

- w dniach 05.11.2017r. do 11.11.2017r. do Niemiec. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 1 451,16 zł,
- w dniach 13.11.2017r. do 16.11.2017r. do Szwajcarii. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 1 597,77 zł,
- w dniach 17.11.2017r. do 23.11.2017r. do Niemiec. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 829 zł,
- w dniach 25.11.2017r. do 27.11.2017r. w Polsce. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 660,06 zł,
- w dniach 01.02.2018r. do 12.02.2018r. do Kanady. Powód otrzymał zaliczkę w wysokości 2 301,68 zł.

W powyższym okresie strona pozwana wypłaciła powodowi zaliczki na poczet diet w łącznej wysokości 22 631,20 zł.

Z uwagi na fakt, że powód opłacał sobie swoje prywatne wyżywienie firmową kartą kredytową, należą mu się za ten okres diety tylko w wysokości 25% diet za podróże zagraniczne, tj. w kwocie 4 151,11 zł. Z tytułu podróży służbowych na terenie kraju w ogóle powodowi nie przysługiwały diety, a zostały mu one wypłacone w formie zaliczki (w dniu 25.11.2017r. w kwocie 660,06 zł).

Ponadto w tym okresie powód będąc w zagranicznych podróżach służbowych dokonał drobnych zakupów z zaliczek (bez użycia firmowej karty kredytowej) na łączną kwotę 398,13 zł. Ta kwota jest należna powodowi i nie została potrącona przez pozwanego pracodawcę z wynagrodzenia powoda.

W rezultacie, powód nie rozliczył się z pozwanym pracodawcą z pobranych zaliczek na poczet diet w łącznej kwocie 18.081,96 zł. Bowiem z wypłaconych powodowi diet w kwocie 22.631,20 zł należy odjąć należne mu 25% diet w kwocie 4.151,11 zł i wydatki poczynione z zaliczek w kwocie 398,13 zł. Pozostaje nierozliczona przez powoda kwota 18.081,96 zł.

Tymczasem pracodawca przyjął w sposób zaniżony, że powód nie rozliczył się z zaliczek na poczet diet w kwocie 13.025,37 zł.

Dowód: - ewidencja wypłat zaliczek dla powoda, ewidencja zwrotów zaliczek przez powoda, polecenia wyjazdów służbowych i ich rozliczenie, ewidencja operacji dokonanych przez powoda kartą kredytową, kopie biletów lotniczych, rachunków i paragonów, kopie umów wynajmu samochodu przez powoda podczas podróży służbowych - dokumenty w żółtej teczce;

- opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów z dn. 17.02.2020r., k. 138-142.

Wynagrodzenie powoda było mu wypłacane raz w miesiącu, najpóźniej do ostatniego dnia bieżącego miesiąca (punkt 4.3 umowy o pracę).

Wynagrodzenie powoda za miesiąc kwiecień 2018r., z uwzględnieniem zaległego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i tzw. benefitów pracowniczych wynosiło 19.929,65 zł netto. Pozwany pracodawca w dniu 27.04.2018r. wypłacił powodowi z tej sumy kwotę 6 904,28 zł netto, gdyż potrącił z tego wynagrodzenia nierozliczone przez powoda zaliczki wypłacone mu na poczet diet na podróże służbowe w kwocie 13.025,37 zł netto.

W dniu 16 maja 2018r. strona pozwana wypłaciła powodowi dodatkowo kwotę 3 060,55 zł, gdyż dostrzegła, że kwota potrącona z wynagrodzenia powoda za kwiecień 2018r. była za duża, bowiem przekroczyła dopuszczalny limit 50% należności do wypłaty.

Suma skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł, liczonych od dnia 1 maja 2018r. do dnia 15 maja 2018r., wynosi 8,80 zł.

Dowód: - odcinek wypłaty za kwiecień 2018r., k. 24;

- pismo pozwanego pracodawcy z dnia 25.10.2018r., k.27-28;

- wyliczenie odsetek przez stronę pozwaną, k.99.

W dniach 5 czerwca, 24 września 2018r. Państwowa Inspekcja Pracy dokonała kontroli u strony pozwanej, która nie wykazała żadnych nieprawidłowości w zakresie rozliczenia podróży służbowych powoda.

Dowód: - protokół pokontrolny PIP z dn. 24.9.2018r., k. 54-58.

Pismem z dnia 8 października 2018r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty na jego rzecz kwoty 12 345,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 maja 2018r. do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 25 października 2018r. strona pozwana odmówiła wypłaty żądanej kwoty, wskazując, iż strona pozwana dokonała potrącenia z wynagrodzenia powoda za kwiecień 2018r. nierozliczonych przez powoda zaliczek na podróże służbowe.

Dowód: - pismo powoda z dn. 08.10.2018., k. 26;

- pismo strony pozwanej z dn. 25.10.2018., k. 27-28.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda z ostatnich trzech miesięcy pracy liczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 19 250 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie o wynagrodzeniu powoda, k. 59.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części, tj. w 99,90 % podlegało oddaleniu jako bezzasadne. Uwzględnieniu podlegało jedynie roszczenie z punktu 2 petitum pozwu tj. o zasądzenie sumy odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł netto, liczonych od dnia 1 maja 2018r. do dnia 15 maja 2018r.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 9 964,82 zł netto tytułem zaległego wynagrodzenia za kwiecień 2018r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 maja 2018r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł netto, liczonych od dnia 1 maja 2018r. do dnia 15 maja 2018r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż pracodawca prawidłowo dokonał potrącenia z ostatniego wynagrodzenia powoda należności, które stanowiły nierozliczone przez powoda zaliczki wypłacone mu na poczet podróży służbowych.

Ustalając stan faktyczny rozpoznawanej sprawy Sąd oparł się na dowodach z zeznań świadków: S. W. (główny księgowy u strony pozwanej) oraz P. G. (kierownik ds. inżynierii oprogramowania), oceniając te zeznania jako rzeczowe, jasne i spójne, a tym samym stanowiące w pełni wiarygodny dowód w sprawie.

Natomiast Sąd tylko częściowo dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie zeznań powoda przesłuchanego w charakterze strony postępowania, gdyż powód prezentuje swoją subiektywną ocenę zaistniałych w sprawie zdarzeń, nieznajdującą potwierdzenia w obowiązujących przepisach prawa pracy.

Nade zaś wszystko Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie na podstawie dowodu z dokumentów, w tym zwłaszcza na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych powoda, na przetłumaczonej przez tłumacza przysięgłego obowiązującej u strony pozwanej polityce w zakresie rozliczania podróży służbowych („Polityka w zakresie podróży służbowych. Instrukcja użytkownika dotycząca raportowania podróży służbowych w systemach wewnętrznych”) i przetłumaczonej korespondencji e-mailowej pomiędzy powodem a księgowym S. W. oraz na pliku ponad 200 dokumentów przedłożonych przez stronę pozwaną w wykonaniu zobowiązania Sądu na wniosek biegłego sądowego z zakresu księgowości i rachunkowości w celu wydania opinii sądowej.

Wśród tych dokumentów są: ewidencja operacji dokonanych przez powoda firmową kartą kredytową, ewidencja wypłaconych powodowi zaliczek na poczet diet i ewidencja zwróconych przez powoda zaliczek, polecenia wyjazdów służbowych i ich rozliczenie, kopie przedłożonych przez powoda stronie pozwanej: biletów lotniczych, rachunków i paragonów oraz umów wynajmu samochodu przez powoda podczas podróży służbowych.

Pośród tych dokumentów znajdują się również dokumenty złożone przez pełnomocnika powoda za pismem procesowym z dnia 23.03.2020r., które wpłynęło do tut. Sądu w dniu 06.04.2020r. i w którym to piśmie pełnomocnik powoda domaga się sporządzenia przez biegłego sądowego opinii uzupełniającej uwzględniającej dane zawarte w 18 załącznikach dokumentów dołączonych do tego pisma. Już w tym miejscu Sąd wskazuje i wyjaśnia, iż wniosek powoda podlegał oddaleniu jako zmierzający do zbędnej zwłoki w postępowaniu, gdyż absolutnie nie zachodziła potrzeba zlecenia biegłemu sporządzenia uzupełniającej opinii sądowej, albowiem biegły sądowy dysponował wszystkimi dokumentami i danymi przedstawionymi przez pełnomocnika powoda w załącznikach złożonych za pismem procesowym z dnia 23.03.2020r.

16 spośród tych 18 załączników znajduje się (i to w kilku takich samych kopiach) w pliku dokumentów złożonych przez stronę pozwaną w wykonaniu zobowiązania Sądu na wniosek biegłego sądowego (żółta teczka). Sąd ponumerował te załączniki i zaznaczył je wśród dokumentów przedłożonych przez pozwanego pracodawcę. Pomimo, iż pełnomocnik powoda nie zadał sobie trudu oznaczenia nazw tych dokumentów i wskazania czego dotyczą, a ponadto powinien był złożyć te dokumenty wraz z pozwem i złożenie ich dopiero w kwietniu 2020r. jest spóźnione, to jednak Sąd niniejszym wyjaśnia, iż są to: załącznik nr 1 do pisma powoda z 23.03.2020r. – (...) potwierdzenie wynajmu samochodu, za co powód zapłacił firmową kartą kredytową, załącznik Nr 4 bilet lotniczy powoda do S. Francisco z 10 kwietnia 2017r., załącznik Nr 5 umowa wynajmu samochodu przez powoda z 21 maja 2017r., załącznik Nr 6 - rachunek z 06.05.2017r. potwierdzający drobne wydatki powoda, za które zapłacił firmową kartą kredytową, załącznik Nr 7 - umowa wynajmu samochodu przez powoda z 23 lipca 2017r., załącznik Nr 8 – rachunek powoda z ApartHotelu z 03/04.12.2017r., załącznik Nr 9 – część biletu lotniczego powoda z 14 kwietnia 2017r. z W. do W. – bilet ten w całości znajduje się w dokumentacji złożonej przez stronę pozwaną, załącznik Nr 10 – rachunek z Q. Hotel z 23.11.2017r., załącznik Nr 11 – rachunek z Hotelu (...) z 26.10.2017r., załączniki Nr 12 i 13 – bilety lotnicze z 18 lipca 2017r i 5 lipca 2017r., załącznik Nr 14 – bilety z 4 lipca 2017r., załącznik Nr 15 - część biletu lotniczego powoda z 13 kwietnia 2017r. – bilet ten w całości znajduje się w dokumentacji złożonej przez stronę pozwaną, załącznik Nr 16 – pozostała część biletu z 4 lipca 2017r., załącznik Nr 17 – rachunek z hotelu (...), załącznik Nr 18 – potwierdzenie wynajmu przez powoda samochodu z 27 lipca 2017r. i 3 sierpnia 2017r.

Wszystkie te dokumenty znajdują się w dokumentacji przedstawionej biegłemu przez stronę pozwaną i były uwzględnione przez biegłego przy wydawaniu przez niego opinii w sprawie.

Z kolei załączniki: Nr 2 - umowa wynajmu samochodu przez powoda z 1 maja 2017r. (dwukrotnie złożona przez powoda, raz w powiększeniu) oraz załącznik Nr 3 - umowa wynajmu samochodu przez powoda z 10 kwietnia 2017r. wprawdzie nie zostały fizycznie złożone przez stronę pozwaną wraz z pozostałym plikiem dokumentów, ale wydatki firmową kartą kredytową, jakie poczynił powód z tytułu tych umów najmu samochodu zostały uwzględnione przez stronę pozwaną w złożonym zestawieniu operacji dokonywanych przez powoda służbową kartą kredytową.

Jak zatem wynika z powyższego, strona pozwana absolutnie nie kwestionowała, że powód dokonał przy użyciu firmowej karty kredytowej zapłaty za w/w bilety lotnicze, rachunki z hoteli i z tytułu najmu samochodów w podróży służbowej.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do innego zagadnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż jak stanowi art. 77⁵ k.p.:

„§ 1. Pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

§ 2. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju – walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

§ 3. Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

§ 4. Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

§ 5. W przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.”

W rozpoznawanej sprawie, strona pozwana nie przedstawiła własnych uregulowań regulaminowych, z których wynikałyby odmienne zasady rozliczania podróży służbowych pracowników, aniżeli zasady ustalone w przepisach powszechnie obowiązującego prawa.

W tej sytuacji w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013r., poz.167), które w §2 przewiduje, iż: „Z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1) diety;

2) zwrot kosztów: a) przejazdów, b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej, c) noclegów, d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.”

W myśl § 7 ust. 1 cyt. rozporządzenia, dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia.

Nadto zgodnie z § 7 ust. 4: „Kwotę diety, o której mowa w ust. 1, zmniejsza się o koszt zapewnionego bezpłatnego wyżywienia, przyjmując, że każdy posiłek stanowi odpowiednio: 1) śniadanie – 25% diety; 2) obiad – 50% diety; 3) kolacja – 25% diety.”

Zatem jeśli pracodawca zapewnił pracownikowi całodzienne wyżywienie w czasie służbowej podróży w kraju, dieta w ogóle nie przysługuje.

Z kolei odnośnie zagranicznych podróży służbowych w § 13 w/w rozporządzenia wskazano: „ust.1 Dieta w czasie podróży zagranicznej jest przeznaczona na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki.

ust. 2. zd.1 Dieta przysługuje w wysokości obowiązującej dla docelowego państwa podróży zagranicznej.”

Zgodnie z § 14 ust. 1 rozporządzenia: „Pracownikowi, któremu zapewniono w czasie podróży zagranicznej bezpłatne, całodzienne wyżywienie, przysługuje 25% diety.”

A więc generalnie pracownikowi odbywającemu podróż służbową zarówno krajową jak i zagraniczną przysługują dwa rodzaje zwrotu kosztów: po pierwsze diety na pokrycie kosztów wyżywienia, a po drugie zwrot kosztów przejazdów, noclegów i innych udokumentowanych przez pracownika wydatków.

Przenosząc powyższe regulacje prawne na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż jak wynika z ustaleń stanu faktycznego, powód bardzo często odbywał podróże służbowe. U strony pozwanej obowiązywał dokument stanowiący politykę w zakresie rozliczania podróży służbowych, tzw. „Polityka w zakresie podróży służbowych. Instrukcja użytkownika dotycząca raportowania podróży służbowych w systemach wewnętrznych”, który jest dostępny dla wszystkich pracowników na stronie internetowej pozwanej spółki. Powód zresztą nie kwestionował w swych zeznaniach tego faktu, a dodatkowo w aktach osobowych powoda znajduje się jego pisemne oświadczenie, że zapoznał się z obowiązującymi u strony pozwanej regulaminami.

O fakcie znajomości powoda powyższej regulacji świadczy także fakt, iż pierwszych pięć podróży służbowych przedstawionych przez stronę pozwaną z okresu od 17.09.2016r. do 18.02.2017r. powód prawidłowo rozliczył w oparciu o w/w dokument.

W przywołanej „Polityce w zakresie podróży służbowych...” obowiązującej u strony pozwanej, pracodawca wskazał, że: „Zaliczki gotówkowe będą wypłacane pracownikom na wniosek pracowników dla następujących celów: diety dzienne i wydatki związane z wiza. W przypadku wszelkich innych wydatków związanych z podróżą służbową zaleca się pokrywanie ich z użyciem służbowej karty kredytowej.” (k.70 odwrot).

Z powyższego dokumentu jednoznacznie wynikało, że skoro zaliczki pieniężne są wypłacane pracownikom w celu regulacji diet, to znaczy, że te zaliczki pracownicy mają przeznaczać na własne wyżywienie w podróży służbowej.

Pozostałe wydatki na m.in.: noclegi w hotelach, bilety lotnicze i koszty podróży innymi środkami transportu, wynajem samochodów, powód mógł regulować firmową kartą kredytową i czynił to, gdyż posiadał służbową kartę kredytową. Strona pozwana w toku procesu nie negowała konieczności opłacania przez powoda tych wydatków służbową kartą kredytową. Zarzucała natomiast, że nieprawidłowym było opłacanie przez powoda prywatnego wyżywienia służbową kartą kredytową, skoro otrzymywał on zaliczki pieniężne na poczet diet.

Powód przed każdą podróżą służbową zwracał się do pracodawcy o wypłacenie mu zaliczek na poczet diet i pracodawca wypłacał powodowi te zaliczki. Powód jednakże nie opłacał sobie wyżywienia z tych zaliczek, tylko płacił za własne wyżywienie firmową kartą kredytową, a co jednoznacznie wynika z przedstawionej przez stronę pozwaną ewidencji operacji dokonanych przez powoda firmową kartą kredytową oraz z zeznań świadków: P. G. i S. W..

Zresztą już sam powód w pozwie wyraźnie wskazał, że: „korzystał z firmowej karty kredytowej, z której opłacał służbowe podróże, noclegi, wyżywienie.”

Tym samym powód otrzymywał od pozwanego pracodawcy dwukrotny zwrot środków pieniężnych na swoje wyżywienie: raz w formie zaliczek na poczet diet i drugi raz, kiedy powód płacił za wyżywienie firmową kartą kredytową.

Dodać przy tym należy, iż nie chodzi tutaj o koszty firmowych kolacji z klientami pozwanej spółki, które rzeczywiście powód mógł opłacać firmową kartą kredytową, a co przyznał w swych zeznaniach główny księgowy, świadek S. W.. Chodzi o zwykłe, całodzienne wyżywienie powoda, które powód opłacał służbową kartą firmową (vide zestawienie operacji tą kartą przedstawione przez stronę pozwaną), a powinien był za nie płacić ze środków przekazanych mu przez pozwaną w formie zaliczek na poczet diet.

Jak zeznał świadek S. W.: „Powód otrzymywał zaliczki na podróże służbowe, a dodatkowo płacił kartą firmową za posiłki, a nie powinien tego robić, bo miał z zaliczek płacić za posiłki, albo mógł w ogóle nie wnioskować o zaliczki.”

Powód w trakcie swego zatrudnienia był informowany przez pracodawcę o powyższych nieprawidłowościach, a co wprost wynika z treści e-maili kierowanych do powoda przez świadka S. W., który wskazywał powodowi: „Zwracam uwagę, że nie powinieneś używać karty (...) do prywatnych posiłków podczas podróży służbowych. (...) posiłki pokrywane są z diet dziennych”.

Powód jednak notorycznie nie stosował się do tego polecenia i wnioskował o wypłatę zaliczek na poczet diet, a następnie płacił za własne wyżywienie firmową kartą kredytową, a nie pieniędzmi pochodzącymi z zaliczek.

Dodatkowo, zgodnie z obowiązującą u strony pozwanej pisemną polityką rozliczania podróży służbowych, pracownik ma 30 dni od dnia zakończenia podróży służbowej na rozliczenie wypłaconych mu zaliczek. Pracownik musi przedłożyć pracodawcy faktury, rachunki za środki transportu, noclegi oraz rozliczenie diety. Diety są rozliczane na podstawie arkusza w E., w którym pracownik wpisuje dzień i godzinę rozpoczęcia i zakończenia delegacji.

Powód nie stosował się do tej procedury i od 05.04.2017r. do końca zatrudnienia notorycznie nie rozliczał wypłaconych mu zaliczek na poczet diet, chociaż główny księgowy S. W. średnio raz w miesiącu przypominał powodowi o konieczności rozliczania zaliczek udzielonych mu na poczet diet, bądź za pomocą e-maila bądź poprzez S.'a.

Reasumując, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało przyjąć, iż pozwany pracodawca zapewniał powodowi całodzienne wyżywienie w czasie jego podróży służbowych, skoro powód opłacał sobie to wyżywienie w całości służbową kartą kredytową.

W konsekwencji tego, w czasie podróży służbowych powoda w kraju, powodowi w ogóle nie przysługiwała dieta - zgodnie z § 7 ust. 4 cyt. powyżej rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Natomiast zgodnie z § 14 ust. 1 cyt. rozporządzenia w czasie zagranicznych podróży służbowych powoda przysługiwało mu 25% diety.

W rezultacie, strona pozwana potrąciła z wynagrodzenia powoda za ostatni miesiąc jego pracy, tj. za kwiecień 2018r. początkowo kwotę 13.025,37 zł tytułem nierozliczonych przez powoda zaliczek wypłaconych mu na poczet diet za podróże służbowe z okresu od 05.04.2017r. do 12.02.2018r.

W dniu 16 maja 2018r. strona pozwana wypłaciła powodowi dodatkowo kwotę 3 060,55 zł, gdyż dostrzegła, że kwota potrącona z wynagrodzenia powoda za kwiecień 2018r. była za duża, bowiem przekroczyła dopuszczalny limit 50% miesięcznego wynagrodzenia powoda.

Zgodnie bowiem z art. 87 § 1 Kodeksu Pracy: „Z wynagrodzenia za pracę – po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz wpłat dokonywanych do pracowniczego planu kapitałowego, w rozumieniu ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. poz. 2215), jeżeli pracownik nie zrezygnował z ich dokonywania – podlegają potrąceniu tylko następujące należności: 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych; 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne; 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi; 4) kary pieniężne przewidziane w art. 108 k.p.”

Ponadto w myśl art. 87 § 3 k.p.: „Potrącenia mogą być dokonywane w następujących granicach:

- 1) w razie egzekucji świadczeń alimentacyjnych – do wysokości trzech piątych wynagrodzenia;
- 2) w razie egzekucji innych należności lub potrącania zaliczek pieniężnych – do wysokości połowy wynagrodzenia.”

Zaliczką pieniężną wskazaną w w/w przepisie jest kwota otrzymana przez pracownika od pracodawcy do rozliczenia się, przeznaczona na wydatki, które pracownik ma ponieść w związku z pracą (m. in. właśnie zaliczka udzielona na poczet kosztów związanych z odbywaną podróżą służbową). Pobrana przez pracownika zaliczka pieniężna jest mieniem powierzonym mu do wyliczenia (art. 124 § 1 pkt 1 k. p.). Jeżeli zatem pracownik nie rozliczył się we wskazanym powyżej terminie z zaliczki otrzymanej na niezbędne koszty podróży i pobytu poza granicami kraju pracodawca uprawniony będzie do potrącenia zaliczki z wynagrodzenia tej osoby także wówczas, gdy ta nie wyrazi na to pisemnej zgody (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 czerwca 1980 r., I PR 43/80, OSNCP 1980 z. 12, poz. 248).

Jak wyliczył to w swojej rzetelnej, jasnej i czytelnej opinii biegły sądowy z zakresu księgowości i rachunkowości, w okresie od 05.04.2017r. do 12.02.2018r. powód nie rozliczył się należycie z pozwanym pracodawcą z pobranych zaliczek na poczet diet w łącznej kwocie 18.081,96 zł.

Bowiem w tym okresie strona pozwana wypłaciła powodowi zaliczki na poczet diet w łącznej sumie 22.631,20 zł. Ponieważ pozwany pracodawca w istocie zapewniał powodowi całodzienne wyżywienie w czasie jego podróży służbowych, to od tej sumy należy odjąć należne powodowi 25% diet za podróże zagraniczne w kwocie 4.151,11 zł, a także wydatki poczynione przez powoda z zaliczek w kwocie 398,13 zł. Pozostaje nierozliczona przez powoda kwota zaliczek w wysokości 18.081,96 zł.

Tymczasem pracodawca przyjął nawet w sposób zaniżony, że powód nie rozliczył się z zaliczek na poczet diet w kwocie 13.025,37 zł.

Z uwagi na fakt, że wynagrodzenie powoda za miesiąc kwiecień 2018r., z uwzględnieniem zaległego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy i tzw. benefitów pracowniczych, wynosiło 19.929,65 zł netto, to strona pozwana na podstawie cyt. powyżej art. 87 § 3 pkt. 2 k.p. miała prawo potrącić z tego wynagrodzenia kwotę 9.964,82 zł netto, a na co wskazał także biegły sądowy w swojej opinii.

Ostatecznie tak właśnie pozwana spółka uczyniła, dopłacając powodowi w dniu 16 maja 2018r. dodatkowo kwotę 3 060,55 zł (gdyż – jak już wskazano powyżej – pozwana dostrzegła, że kwota początkowo potrącona z wynagrodzenia powoda za kwiecień 2018r. była za duża, bowiem przekroczyła dopuszczalny limit 50% miesięcznego wynagrodzenia powoda). Tym samym powód otrzymał za miesiąc kwiecień 2018r. połowę wynagrodzenia należnego mu za ten miesiąc, gdyż z drugiej połowy tego wynagrodzenia pozwany pracodawca w sposób uzasadniony potrącił nierozliczone przez powoda zaliczki wypłacone powodowi na poczet diet.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. zasądził w pkt. I-wszym sentencji wyroku na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 8,80 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł, liczonych od dnia 1 maja 2018r. do dnia 15 maja 2018r.

Bowiem zgodnie z punktem 4.3 umowy o pracę powoda, wynagrodzenie było mu wypłacane raz w miesiącu, najpóźniej do ostatniego dnia bieżącego miesiąca. Skoro strona pozwana spóźniła się z wypłaceniem na rzecz powoda kwoty 3 060,55 zł o 15 dni, powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłaceniu tej sumy.

Kwotę odsetek wyliczyła strona pozwana w wykonaniu zobowiązania Sądu, a pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 06.11.2019r. (k.111) oświadczył, że nie kwestionuje wyliczenia przez stronę pozwaną odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 3 060,55 zł na sumę 8,80 zł.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione w pkt. II-gim sentencji wyroku.

W punkcie III-cim sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 §1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie, koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną jako stronę w 99,90% wygrywającą proces, obejmowały koszty zastępstwa procesowego wynoszące 1.350 zł. Wskazane koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały w oparciu o § 2 pkt

4 w zw. z § 9 ust.1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.). Stawka ta przed Sądem Pracy stanowi 75% stawki podstawowej i obliczona została od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie (9.964,82 zł plus 8,80 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty 3.060,55 zł, razem: 9.973,62 zł).

W pkt. IV-tym sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398). Nie ma zaś podstaw do nakazywania zwrotu tych kosztów stronie pozwanej, skoro uległa ona jedynie w tak nieznacznej części żądaniu powoda w niniejszym procesie.

W punkcie V-tym sentencji wyroku, Sąd, na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności w całości, gdyż kwota jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda wskazana w zaświadczeniu strony pozwanej o wysokości zarobków powoda, tj. kwota 19.250 zł brutto przewyższa kwotę zasądzoną w pkt. I-wszym wyroku. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.